

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. február 19.
(csütörtök)

Szepesy László

KESKENY ÚT, KEVÉS LEHETŐSÉG?

Alapige: Máté 7,13-14

„Menjetek be a szoros kapun, mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mindazért a munkáért, amelyet elvégzel a mi életünkben. Köszönjük, hogy gondoskodsz rólunk testiekben, lelkiekben egyaránt. Leginkább azt köszönjük, hogy szent Fiadat, a mi Urunkat, Jézus Krisztust kereszthalálra adtad azért, hogy bűneinkre bocsánatot és kegyelmet, valamint az örök élet reménységét megnyerhessük. Köszönjük Szentlelked munkáját, aki nap, mint nap emlékeztet bennünket erre az örömhírré, aki nap, mint nap arra indít bennünket, hogy nevedet imádjuk, magasztaljuk. Hálát adunk azért, hogy a sok probléma, gond, fájdalom mellett, ami az életünkben van, megőrizöl bennünket a hitben, és megadod, hogy mindig lássunk Téged. Köszönjük Neked, hogy Te hűséges vagy, és nem hagysz el bennünket sosem.

Köszönjük, Urunk, hogy ezen a mai estén is kérhetjük és várhatjuk azt, hogy Szentlelkeddel legyél itt közöttünk és mibennünk, és hogy Szent Lelked által formáld a mi hitünket, gondolatainkat, életünket. Kérünk, add, hogy valóban az Ige hadd hulljon áldásként a mi szívünkbe, mint a vízcsepp, amely megöntözi a földet, ott életet támaszt, és az az élet pedig, hogyha felnő és gyümölcsöt terem, Téged dicsőít.

KESKENY ÚT, KEVÉS LEHETŐSÉG?

Így szeretnénk kérni, hogy áldj meg ma este is minket Igéddel, vezesd gondolatainkat, adj nekünk erőt, figyelmet, és mindenekelőtt alázatos szívet, hogy Előtted meg tudjunk hajolni, hogy azzal, amit megértettünk, Téged tudjunk dicsőíteni. Így legyél közöttünk, és áldd meg ma esti istentiszteletünket. A mi Urunkért, Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvéreim!

Jézus Krisztusnak ez a felszólítása nagyon könnyen érthető, mindannyiunk által nagyon jól ismert. Kétféle útról beszél benne. Mint jól tudjuk, az út az életünket szimbolizálja, ahogyan a hétköznapokban is szoktuk használni azt a kifejezést, hogy 'életút'. A születésünk és halálunk közötti szakaszt szoktuk ez alatt érteni. Azt mondja tehát Urunk, és arra szólít fel bennünket, hogy a két út közül válasszunk: az egyik út az örök életre, a másik pedig a kárhozatra vezet. Nincs harmadik, csak ez a kettő. A felolvasott igeversekben arra szólít fel tehát minket, hogy válasszuk azt az utat, amely az örök életre visz. És amikor elkezdünk hinni Istenben és Jézus Krisztus golgotai kereszten bemutatott egyetlen áldozatában, és letesszük Elé a bűneinket, és szabadítását kérjük, akkor elkezdünk járni ezen a keskeny úton. Ezt szoktuk hirdetni, és ezt szoktuk másoknak figyelmébe ajánlani, amikor erről a bibliai szakaszcól beszélünk.

Ugyanakkor ez az ige nem csak a megtérésről beszél, hanem a hívó ember életéről is. Mert mint jól tudjuk, a megtérésünkkel egy időben egy nagy változás veszi kezdetét az életünkben. A széles útról a keskenyre térve sok mindent másként élünk és tapasztalunk meg. Ezt a változást az ige képvilágát használva beszűkülésnek is nevezhetjük, hisz egy szélesebb útról egy keskenyebbre térünk rá. Pont ezért, amikor a két út közül választunk, és valamelyik mellett döntünk, mindig fontos átgondolnunk, hogy a keskenyebb úton úgymond kevesebb a lehetőség, és ez bizonyos szemszögből életünk, lehetőségeink beszűkülését is jelenti.

Azért fogalmazok így sarkítva az ige tükrében, mert sokan csalódnak az után, hogy a keskeny útra lépnek rá. Nem azonnal, lehet, hogy több év telik el, vagy akár évtized is, de a hívók közül sokan csalódnak. A csalódásuk oka pedig az, hogy sok mindenről le kell mondaniuk, ami korábban életük része volt, amihez két kézzel ragaszkodtak. Sokan így is tekintenek a keresztyén életre, hogy az tiltások, szabályok és korlátok összessége. Ha azt kérdezzük meg tőlük, hogy mi jut eszükbe a keresz-

tyénségről, azt mondják: az, hogy sok mindent nem szabad megtenni. És bár ez részben igaz, mert az Ige tükrében sok mindent megtilt nekünk Isten, de mégis az igazságnak csak az egyik oldala. Mert Isten nem csak megtilt dolgokat, hanem új utakat és lehetőségeket, új tereket nyit meg előttünk, azok előtt, akik a keskeny úton járunk. Olyanokat, amelyekre korábban nem léphettünk rá, olyanokat, amelyeket korábban nem ismerhettünk meg. Alapigénk tükrében tehát beszélnünk kell arról, hogy a megtérés után bizonyos értelemben beszűkül az utunk, mert keskenyebb útra lépünk rá, mint amin eddig jártunk.

Ma esti alkalmunkon a felolvasott ígét ennek a változásnak a fényében szeretnénk végiggondolni, megvizsgálva azt, hogy miben mutatkozik meg és mit is jelent ez a beszűkülés a hívő ember életében. Először arról lesz szó, hogy mi alapján kell egy utat szélesnek vagy keskenynek ítélni, mert valamilyen szemszög alapján mondta azt a mi Urunk, hogy valami keskeny út, és valami széles. Másodszor arról lesz szó, hogy a keskeny útra térve a beszűkülés egyrészt azt jelenti, hogy valamivel kevesebbek leszünk, másrészt viszont, hogy valamivel mégis meggazdagodunk. Harmadszor pedig arra térünk ki, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus mit ajánl a mi figyelmünkbe és mit válaszol arra a kérdésre, hogy miért járjunk a keskeny úton? Ezekre a kérdésekre keressük tehát a választ.

Először tehát azt gondoljuk végig, hogy a mi Urunk mi alapján mond egy utat keskenynek vagy éppen szélesnek? Ennek meghatározásában segít nekünk az ige, amelyet a Példabeszédek 10,17-ben találunk meg. Így szól ez az igeverv: „*a bölcsességet megőrzőnek útja életre van, a fenyítéket elhagyó pedig tévelyeg*”. Azaz a keskeny út határait, korlátait Isten bölcsessége, igéje, parancsai és rendelkezései képzik, míg a széles útnak nincsenek ilyen határai, mert mindenféle emberi gondolkozás, bölcsesség, vallás és filozófia belefér. A széles úton – mondjuk így – mindenki szabadon tévelyeghet bármerre.

Amikor tehát Isten felszólít minket arra, hogy a keskeny úton járjunk, akkor egyben azt is mondja, hogy életünket ezután ne a megszokott világnézetünk, gondolkodásmódunk alapján éljük, hanem ismerjük meg a Biblián keresztül Isten keskeny útját, azt az életet, amelyre meg akar minket tanítani, és amelyen vezetni akar bennünket. Ezért is szólít fel minket több ízben az Ige arra, hogy változzunk meg értelmünk megújulása által, hogy meg tudjuk ítélni „*mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata*” (Róma 12,2) a konkrét hétköznapiakban, a konkrét döntéshelyzetekben, amikor hozzánk fordulnak kérdésekkel, amikor döntenünk kell. Ne akkor kelljen kapkodnunk vagy gondolkoznunk, hogy mit is te-

KESKENY ÚT, KEVÉS LEHETŐSÉG?

---

gyek most, hanem már az Igéből előre megtanulva és megértve Isten akaratát, már felkészülten tudjunk az ilyen helyzetekkel szembenézni, és Isten keskeny útjára lépni, amikor kell. És nem hiába szólít fel minket Isten Igéje arra, hogy változzon meg az értelmünk, mert e nélkül a változás nélkül – Isten Igéje azt mondja – nem vagyunk képesek a jót és a rosszat megkülönböztetni egymástól.

Ez tehát azt jelenti, hogy amíg a széles úton járunk, a magunk esze és kívánságai szerint döntünk, cselekszünk és élünk. De miután Isten hitet ad nekünk életünk nem folyhat továbbra is úgy, ahogyan korábban. Egy nagy változásnak kell történnie, és ez a változás abban mutatkozik meg leginkább, hogy ki az, aki megmondja nekem, hogy mit tegyek? Hallgatok-e valakire, vagy mindig csak magamra? A nagy változás abban mutatkozik meg, testvérek, hogy elkezdünk valaki másra hallgatni, mégpedig Istenre, nem a saját fejünk után megyünk, hanem valaki már megmondja nekünk az utat. És ez a változás elég nagymértékű, mert természetünknel fogva nem szeretjük azt, hogy más mondja meg, hogy hogyan éljünk. Ezért van szükségünk arra az alázatra, amit az Ige ajánl, hogy el tudjuk fogadni, magunkat pedig háttérbe szorítani akkor, amikor Isten meg akarja mondani nekünk, hogy mit tegyünk. Ha nincs meg bennünk az alázat, nem fogadjuk el Isten útmutatását és vezetését. Ha nincs meg bennünk az alázat, akkor mindig az ÉN tör előre, és az ÉN kerül felülre. A keskeny úton járás azt jelenti, hogy az alázat lejjebb szorít bennünket, mert nem az ÉN-nek kell kiteljesednie.

A keskeny útra térés tehát gondolataink, mércéink bizonyos értelemben vett beszűkülését jelenti, mert azt nem akárki határozhatja meg, nem akárki befolyásolhatja, hanem csakis Isten. A régi gondolataimban, ahogy csapongtam, és ahogyan éltem, és ahogyan magam döntöttem el, hogy mi a jó és mi a rossz, nem élhetek tovább – hanem Istennek kell átadnom ezt a hatalmat és jogot, hogy eldöntse az életemben és a gondolataimban, mi is a jó nekem.

A kifejezés, hogy 'keskeny', egyben azt is jelenti, hogy kényelmetlenebb lehet az út, mivel nem vihetünk magunkkal mindent, amit akarunk, mert nincs mindennek hely. A 'szoros kapu' kifejezés ezt is jelenti, mivel azon nem fér át minden. Ahogyan régen nem fért át egy megrakott tevé és egy megrakott málhás szamár a szoros kapun, hanem le kellett venni róluk a terhet, úgy a mi sem vihetünk magunkkal sok mindent át a keskeny útra. A Szentírás figyelmünkbe ajánlja, hogy mitől kell megszabadulnunk, mit kell letennünk. Azt ajánlja nekünk, hogy mindenki haljon meg önmagának. Mert aki új emberré lett, akivé Isten tesz

minket, az a régit le akarja tenni. Annak a régi természete, a bűnei, a viselkedése teher saját maga számára. Ez azt jelenti, hogy kevesebb tere lesz az ÉN-nek, és egyre több tere lesz Istennek az életemben! Ahogy Jézus Krisztus is mondja: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangéliumért, az megtalálja azt”* (Márk 8,34-35). Jézus Krisztus azt mondja, hogy valamit el kell vesztetni, le kell tenni, nem szabad ragaszkodni hozzá. És itt az életünkről és önmagunkról beszél. Jézus Krisztus veszteségről beszél, és ennek komolyságát és súlyát kevésszer gondoljuk és érezzük át. Mert a meghalás azt jelenti, hogy teljesen megváltozom. A régi ÉN egyre inkább beszűkül, mert egyre kisebb teret engedek régi kívánságaimnak, vágyaimnak, hogy az Istennek tetszők kerüljenek előtérbe.

Gondolataink szintjén is azt kell megtapasztalnunk, hogy egyre kevesebb lesz az – úgymond – saját ötletünk, és egyre több az Atyánké, amit tanultunk Tőle. Mert azért nevezzük a mi Urunkat Mesterünknek, mert tanítványai vagyunk és Tőle tanulunk. Mert a tanítvány a Tanítójától tanul, így amit megtanul, az nem a sajátja, hanem úgy hallotta. Az másé, a Mesteréé. És ez egyfajta beszűkülést jelent bizonyos szinten: a magamét háttérbe szorítva – azt, amit hallottam, azt, amit tanultam, részesítem előnyben. Mert a széles úton mindenki mesternek gondolja magát, mindenki inkább a másikat oktatja, mintsem hogy maga fogadjon el bárki mástól tanácsot vagy útmutatást. Ámde a keskeny úton mi tanítványok vagyunk, akik tanulunk, akik a magunkét háttérbe szorítjuk. És be kell ismernünk, hogy bölcsességünk, tudásunk nem sokat ér, mert látjuk, hogy a világ bölcsessége Isten szemében bolondság, és ezért el kell kezdenünk Őtőle tanulni az igazi bölcsességet.

Márpedig korunk inkább az egyéni gondolatokat, egyedi megoldásokat részesíti előnyben, mert ugyanazt gondolni, mint mások, ugyanazt gondolni, mint amit esetleg a keresztyénség hirdet, vagy amit a Szentírásban megtalálunk, az manapság hétköznapi, átlagosnak tűnik, nem jelent kirívást a többiek közül. Ezért is történik az sok esetben, hogy nehezen tanulunk Urunktól, mert meg akarjuk őrizni a saját gondolatainkat, amik egyediek, és mert félünk a többség nemtetszését magunkra vonva keresztyén értékeket felvállalni.

Az önmegtagadás, önmagunknak való meghalás – mindaz, aki ezen az úton jár, nagyon jól tudja, hogy nagyon nehezen megy. A széles úton megvalósíthatom magamat, és én határozhatom meg a saját utamat. A széles út mai jelszava is ez: valósítsd meg magadat! És: teljessedj ki! (Leg-

alább is ezt gondoljuk, miközben a szakadék felé tartunk.) A beszűkülés – a keskeny útra térve – viszont azt jelenti, hogy nem engedhetem meg, hogy minden eddigi vágyam és gondolatom teret nyerjen, hanem küzdenem kell azért, hogy Isten akarata érvényesüljön az életemben. Ez pedig harcot jelent, olyan harcot, amiről Pál apostol is beszélt a Róma 7,21-23-ban: *„Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; de látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban”*. Pál apostol azt mondja: ott van bennem a bűn, de ott van bennem már a belső ember, az új ember, aki kívánja Isten dolgait cselekedni, de a bűn mégis visszahúz. Nem tűnik el, harcolni kell ellene. És Pál, amikor a kérdést felteszi, hogy *„kicsoda szabadít meg engem”* ettől? – örömmel mondja és vallja meg, hogy egyedül Jézus Krisztus. Ez tehát azt jelenti, hogy amíg a széles úton önmagamat akarom megvalósítani a bűnben, addig a keskeny úton önmagamat megtagadva, óemberemet megöldökölve teljesedik ki bennem az új ember, hogy többé ne én éljek, hanem Krisztus éljen bennem.

És amikor mindez elkezdődik az életünkben, ez a nagy változás, amikor önmagunk ellen kezdünk harcolni, és a gondolatainkat is megszűrni, és háttérbe szorítva Istennek igyekszünk teret engedni, akkor azt kell észrevennünk, hogy a gondolkozásunk megváltozása miatt nem a tömeget követve élünk, hanem keresztyénként úgymond kirívunk abból. Azaz: a keskeny útra térés azt jelenti, hogy kevesebben lesznek azok, akik velünk egyetértenek, akik megértenek minket, és akik osztoznak sorsunkban. Isten ezt a helyzetet, hogy a tömegből kitűnünk, egy másik alkalommal úgy fogalmazza meg, hogy a sötét szobában fénylő mécsek vagyunk. Ez az igazi kirívás, ha Isten Igéjét és akaratát követjük. Mi azonban sok esetben inkább szégyelljük ezt az állapotot, nem szeretünk kiríni, inkább igyekszünk beolvadni, és egyre halványabban fényleni. Mert a többség a széles úton jár. S a többséggel szembemenni, bizonyos esetekben nem érteni velük egyet, vagy legalábbis nem velük tartani, sem népszerűséget, sem könnyű utat nem jelent, hanem sok esetben harcot és küzdelmet. Ha a keskeny úton járunk, akkor a kevesekkel tartunk. És sokszor emiatt szeretetlennek is mondanak minket, mert nem az árral úszunk, nem a többséggel tartunk, hanem határozottan képviseljük Urunk akaratát, és ezért szeretetlenek vagyunk, mert nem fogadjuk el a többiek véleményét. Pedig szeretjük őket, csak Urunkat akarjuk követni.

Nagyon sok esetben ez elszigetelődést, vagy akár magányt is jelenthet bizonyos közösségekben. Akár egy munkahelyen is előfordulhat ez: az, hogy becsületesen és szorgalmasan igyekszem dolgozni, és nem az előbbre jutásért, hanem a jó lelkiismeretért és a becsületességért, sokszor „különccé” tesz. Akár a családukban, mert van, amit másként akarunk tenni, mint a szüleink, vagy a testvéreink, vagy éppen olyan dolgokról merünk beszélni, és látjuk szükségesnek, hogy kimondjuk, amely esetleg tabunak számít otthon. Nagyon sok ilyen van. De az iskolában is ugyanez fordulhat elő, egyetemen is: nem merünk beszélni, nem merünk fényleni, mert akkor kirívunk. De hazánkban léteznek olyan gyülekezetek is, ahol ugyanígy ki lehet ríni, ha valaki hívó, mert nem az Istent követők vannak többségben. A keskeny útra téréssel tehát emberi kapcsolataink is megváltoznak, sokszor beszűkülnek.

Mindezek a változások sokszor nagy nyomás alá helyeznek minket. A keskeny út néha ezt is jelenti. Mert az eredeti görög szó, amiből a 'keskeny' szó származik, valójában egy ige, ami szó szerinti fordításban 'nyomást' is jelenthet. Aki a keskeny úton jár, arra több nyomás nehezedik, mint a széles úton járókra. Nagyobb felelősség, kevesebb lehetőség, az engedelmesség elvárása, sokak ellenszenve, önmagunkkal való harc – mindezek nagy nyomást jelenthetnek számunkra. És ez a nyomás sokakat elriaszt, sokakat arra készítet, hogy csak ímmel-ámmal, félig-meddig járjanak a keskeny úton, vagy éppen sok esetben megálljanak, és ne haladjanak tovább. Megváltónk mégis azt mondja, és ezzel bátorít minket: „*menjetek be a szoros kapun*”, és járjatok a keskeny úton, és hordozzátok a kereszteteket, mert ez az én utam.

És hogy ne csak a beszűkülést lássuk, hanem valódi képet kapjunk a keskeny úton való járásról, most nézzük meg azt, hogy mivel lesz gazdagabb az ember, ha ezen az úton jár? Milyen új utak és milyen új lehetőségek nyílnak meg előttünk? Először is például az, hogy vezetést kapunk. A keskeny úton járókat Isten maga vezeti Igéjén keresztül, Szentlelke által. A széles úton csak eltévedt emberek vannak, akik a saját fejük után menve a sötétben botorkálnak. Csak a keskeny úton van vezetés és csak a keskeny úton van olyan világosság, amellyel láthatjuk az utunkat. Lehet, hogy nem annyira messze előre, lehet, hogy csak néhány lépést, de annyit mégis látunk, ami elegendő számunkra, mert Isten Igéje mécses a mi lábunk előtt. Jézus Krisztus az, aki Mesterünként és Tanítónként előttünk megy és vezet minket. Vagy Ő vezet minket, vagy vakon járunk.

Ez pedig azzal jár, hogy értelmünk új gondolatokra nyílnak meg, mert más szemszögből, új perspektívából láthatunk meg régóta ismert

KESKENY ÚT, KEVÉS LEHETŐSÉG?

---

dolgokat. Ami addig egyértelmű volt, azt most mérlegre kell helyeznünk, és meg kell vizsgálnunk, s ez a vizsgálat is bizonyos szemszögből új. Mert addig magam mérlegettem, és nem mindig gondolkoztam, hogy mennyire kell ezen elgondolkoznom, mennyire kell átgondolnom, megfontolnom, hanem automatikusan döntöttem és csináltam. De a keskeny úton megjelenik az igazi mérlegelés, az Isten Igéjének mércéjére helyezés, a valódi fényben való megvilágítás. A keskeny úton Isten az, aki mércét ad nekünk. És, testvérek, mennyire változtatja meg a gondolatainkat? Nagyon sokszor elcsodálkozom a Bibliát olvasva, hogy Isten a Biblia szerzőinek milyen mély és milyen döbbenetesen igaz gondolatokat adott. Emberek írták le és fogalmazták meg mindazt, ami az Igében írva van, és ez megadatott nekik. Mindez azonban csak a keskeny úton lehet a miénk!

És ezen az úton korlátok és kerítések is vannak, mert valóban Isten határozza meg, hogy mit tegyünk, és mit ne, hogy hogyan szeressünk, és hogyan ne! A széles úton, ahol nincsenek korlátok, ott nincs ilyen út, nincs, ami megvédene bennünket, mert a korlát egyben védelmet is jelent. Ahol nincsen korlát, ott az ember ki van szolgáltatva mindennek. Ha azonban Isten Igéje véd bennünket, és Isten Igéje jelöli ki a mi utunkat, akkor meg vagyunk védve sok kísértéssel szemben. És ezek olyan korlátok, amelyeket Isten állított fel a mi érdekünkben. Mint amikor egy szülő korlátokat szab a gyermekének. Amikor a szülők azt mondják, hogy „nem nyúlhatsz a konnektorhoz, mert az ártalmas neked”. Amikor a szülő azt mondja, hogy „nem iratkozhatasz be arra az iskolai szakkörre, mert az nem szolgálja a te javadat”. Amikor egy szülő fegyelmezi a gyermekét, hogy később ne legyen rabja bizonyos bűnöknek! A keskeny út ugyanilyen korlátokkal van tele, amely a mi védelmünket szolgálja.

A hívők számára új lehetőségek nyílnak meg azzal is, hogy a keskeny úton elének kerülő dolgokat gyakran nem lehet kikerülni. A széles út lehetőséget ad arra, hogy megkerüljek jó néhány embert, aki nekem nem szimpatikus, akivel nem akarok foglalkozni. Elém hozzák, elém kerülnek, én pedig nem foglalkozom velük. A széles út lehetőséget ad arra, hogy ha valami nem tetszik, hátat fordítsak neki, és más irányba menjek, vagy éppen kikerüljem a felelősséget, amit viselnem kellene. A keskeny úton azonban sok esetben nem lehet továbbjutni, ha nem nézünk szembe az elének kerülő dolgokkal. Lehetnek ezek akár a bűneink, amiket nem kerülhetünk meg. Vagy akár egy ember is lehet, akit addig kerültünk, de Isten úgy elének hozta őt az úton, hogy muszáj vele találkoznunk, és muszáj vele beszélnünk és figyelni rá. A szeretetre tanít

meg minket Isten sok ilyen helyzetben. Újból és újból embereket állít elénk, hogy ne csak az ismeretben, hanem a szeretetben is haladjunk előrébb, és ezt csak úgy lehet, ha nem megkerüljük az embereket, hanem feltesszük a kérdést, hogy „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem*”, hogyan szeressem ezt az embert?

Új lehetőséget jelent az emberi kapcsolatainkra nézve a keskeny út. A széles úton nagyon sok esetben még a legjobb barátságok is felszínesek. De amikor a keskeny útra térünk rá, az igazi testvéri közösség, amit Isten létrehoz hívó és hívó között, páratlan a világban, nincs hozzá fogható és hasonlítható. Lehet, hogy a gyakorlatban nem éljük meg teljesen ennek a mélységét, de Isten Igéje csak a hívókról mondja azt, hogy olyanok, mint egy test tagjai: együtt élnek, együtt tesznek, együtt sírnak, együtt reménykednek, és együtt örülnek. Lehet a világban nagyon sok mély barátság, de azoknak az alapjai nem olyan mélyek, mint a testvérek közötti, mert a mi testvéri kapcsolataink alapja Jézus Krisztus golgotai keresztye.

Új lehetőséget jelent az is a keskeny úton, amikor egy szolgálat, egy feladat kerül elé. Isten igazi felelősséget helyez rám, amit lehet, hogy korábban elkerültem, de most ezt nem engedi meg Isten. Korlátok közé szorít, és azt mondja: „ezt neked kell megtenned, ezt rád bízom, ez a te feladatod”. Akár családban férjként és apaként, vagy feleségként és anyaként, vagy éppen gyermekként. Lehet, hogy a gyülekezetben kaptam szolgálatot, amellyel Isten arra tanít, hogy ne csak magamnak éljek, hanem másokért is. Keskeny az út, de Isten sokszor kitágítja a kapcsolatainkat, és kiszélesíti azokat.

És még lehetne sorolni, hogy mennyi mindennel gazdagít meg minket Isten a keskeny úton.

De végül tegyük fel a kérdést, hogy miért járunk ezen az úton? Mert felelnünk kell arra a megszólításra, amit Urunk ad nekünk, hogy „*menjete be a szoros kapun*”. Miért járunk azon? Részben azért, amit már elmondtam: mert jó dolog, ha az ember életében beszűkül valami; mert jó dolog, ha az ember életében eltűnik valami és háttérbe kerül; mert jó dolog, ha az ember meg tud halni önmagának; és még jobb dolog, hogy Isten áldásait adja nekünk: új utakon vezet, új perspektívákat nyit, és lehetőségeket ad nekünk. De a felolvasott két igeversben Isten különösen is két okot hoz elénk, amivel biztatni akar bennünket a keskeny úton járásra.

Az első így hangzik: a keskeny út az, ami az örök életre visz minket, mert ez az egyetlen út az örök életre. Lehet, hogy sok fájdalom, erőt pró-

KESKENY ÚT, KEVÉS LEHETŐSÉG?

---

báló akadály kerül elénk, és ezért megtántorodunk, megállunk, és a széles út után kacsingatunk (mert mindig megmarad ez a kísértés, hogy visszakacsintsunk és visszatérjünk a széles útra), de mégis csak a keskeny út visz minket az életre. Nem mintha önerőből mennénk oda, hanem Jézus Krisztus révén juthatunk el, mert nincs más út! Akármivel is kecségtet minket a világ, akármivel kecségtetnek minket saját bűneink, mégis igazi bocsánatot, kegyelmet és az örök életet egyedül Jézus Krisztusban kaphatjuk meg! Mert Ő az egyetlen út az Atyához! És hadd mondjam így: CSAK Ő az ÚT! Nincs más. És Urunk azért hozza elénk az örök élet boldogságát, mert sokszor ezen az úton elfáradunk, meg-lankadunk, bűneink, erőtlenségeink, szenvedéseink megállítanak minket, és elcsüggesztenek. És ezért a figyelmünket mindig a célra, az út végére irányítja, hogy az örök életre nézzünk, amely felé Ő vezet. Minden élethelyzetben újból és újból elénk hozza az utunk végét, az örök életet. Amikor fáj meghalunk magunk számára, amikor csábít minket a földi élet, akkor Jézus Krisztus arra a boldogságra irányítja a figyelmünket, amelyet Ő készített nekünk, és amelyre Ő vezet el bennünket. És pont azért irányítja a figyelmünket erre az örök életre, hogy Őt is észrevegyük. Mert az örök élet legfőbb boldogsága az, hogy Krisztussal lehetünk. Ahogy Pál apostol is mondja: „*kívánok elköltözni és a Krisztussal lenni*”. És amikor az ember megfárad és ezt az örök boldogságot látja meg, hogy szemtől szembe lehetünk Ővele, és Vele élhetünk, akkor az embernek eszébe jut erőt kérni a folytatáshoz az úton, mert Isten az, aki tud adni erőt ehhez.

Másrészt pedig azért örömteli a keskeny úton járni, mert kiváltságot jelent. Miért? Azért, mert az Úr Jézus Krisztus azt mondja: kevesen találják meg azt! Minket pedig Isten arra méltatott, hogy a keskeny útra állítson minket, hogy Őt követve élhessünk. Kevesen vannak azok, akik megtalálták, ezért ha te a kevesek közé tartozol, akkor a kiváltságosak közé tartozol! Még akkor is kiváltság marad a keskeny úton járás, ha éppen szenvedünk. Akkor is kiváltság marad, ha éppen erőtlenségünkben most roskadunk össze, mert csak a keskeny úton járók ismerik ezt az összeroskadást – mások nem. A keskeny úton járók ismerhetik azt a terhet, amit a kereszt felvétele jelent – mások nem. Kiváltság ezen az úton járni, még ha nehéz is, de az örök életre visz.

„Menjetek be a szoros kapun, mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”

Hallgassunk Mesterünk parancsára, járjunk a keskeny úton, vállalva életünk látszólagos beszűkülését, örömmel fogadva az új utakat és lehetőségeket, és mindenekelőtt hálát adva azért a kiváltságért és az örök életért, amelyet a mi Urunk ad! Adja ezt meg nekünk Isten, és Szentlelke által munkálja bennünk ezeket, hogy valóban tudjuk megtagadni magunkat, meglátni a keskeny út örömeit, és legfőképpen hálát adni azért, ahova az visz, és ahova vezet minket a mi Urunk!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy eljöttél, hogy utat készíts nekünk a mennyei hazába a mi Atyánkhoz. Köszönjük, hogy Te magad vagy „*az út, az igazság, és az élet*”, és Te vagy az, aki kereszthalálloddal lehetővé tetted, hogy Téged követve valóban az üdvösség felé mehessünk. Köszönjük azt a kegyelmet és szeretetet, amely a megváltásunk mögött áll, amely nap, mint nap megmutatkozik abban, hogy megőrizöl bennünket ezen az úton, és hogyha eltévelyedünk is, Te jó Pásztorunkként utánunk jössz, és visszaviszel bennünket. Köszönjük ezt a szeretetedet, ezt a kegyelmedet.

Bocsásd meg nekünk, hogy a világ után sóvárgunk, bocsásd meg, hogy nehézséget jelent számunkra önmagunkat megtagadni, és nagyon sokszor nehézséget jelent a keresztet felvenni. Kérünk, Urunk, segíts meglátnunk a keskeny út szépségeit, gazdagságát, örömét, és mindenekelőtt azt a kiváltságot, hogy azon járhatunk, mert „*kevesen vannak, akik megtalálják azt*”.

Segíts nekünk a Te Igédben megismerni azokat az utakat, amelyeken járva tudunk Neked élni, döntéseket hozni, a keskeny úton előbbre jutni.

Külön kérünk azokért a testvéreinkért, akik már régóta megakadtak az úton, akik olyan akadályokba ütköztek, amelyen nem tudnak átkelni. Kérünk, hogy Te magad légy az ő vezérük, Tanítójuk, és segíts nekik harcaikban. Könyörgünk megfáradt, bűntől megterhelt és mindenféle terheket hordozó testvéreinkért, Te légy az, aki tenyereden hordozd őket.

És segíts nekünk újból és újból bűneinket Eléd hozni, őszinte bűnbánattal Eléd tenni, hogy ne hordozzunk olyanokat, amelyek nem férnek el ezen az úton. Add, kérünk, hogy mint megváltottak, gyermekeid, örömmel járassunk, és követhessünk Téged.

Kérünk, áldd meg egyházunk vezetőit, hogy erre az útra mutathassanak, és vezethessék egyházadat. Áldd meg a gyülekezetek tanítóit, vezetőit, presbitereit, lelkészeit, és minden csoport vezetőit, hogy valóban Rád mutatva tudjanak szolgálni.

KESKENY ÚT, KEVÉS LEHETŐSÉG?

Nyisd meg a mi szemünket, világoldd a Te Igédet, hogy mi magunk is láthassuk a Te lábnyomodat, hogy abba lépve Téged követhessünk. Kérünk, hogy munkáld ezt a mi szívünkben, tedd a hitet élővé bennünk, hogy a hétköznapokban, amikor élünk, valóban Téged kövessünk. Mindezt a Te dicsőségedre kérjük, tedd meg!

Vezess továbbra is minket, hűséges Pásztorunkért. Kegyelmedet kérve és abban bízva, kérünk, hallgass meg!

Ámen.